

Vad krävs för att ett skadeståndskrav ska anses framställt mot ansvarsförsäkrad?

Skadan på kulturbyggnaden

1. Inledning

En skadelidande med en direktkravs rätt vid ansvarsförsäkring har i sina strävanden mot ersättning av försäkringsbolaget en rad olika tidsfrister att beakta. För skadeståndsanspråket mot den ansvarsförsäkrade skadevällaren löper en preskriptionsfrist enligt preskriptionslagen (1981:130) (PreskL) eller enligt speciella preskriptionsregler. Försäkringsfallet ska anmälas till försäkringsgivaren enligt 7:2 försäkringsavtalslagen (2005:104) (FAL). Det kan finnas villkor som anger att ersättningsanspråk ska framställas till försäkringsgivaren inom en viss tid. En sådan frist regleras av 8:20 tredje stycket FAL. För att försäkringsanspråket inte ska preskriberas måste talan väckas inom en tioårsfrist enligt 7:4 FAL/8:20 första stycket FAL. Till det kommer en tilläggsfrist om sex månader i 7:4 andra stycket/8:20 FAL. Vid företagsförsäkring får försäkringsgivaren korta ner fristen till ett år enligt 8:20 tredje stycket FAL. Är skadeståndsanspråket kontraktuellt finns dessutom en reklamationsfrist för den skadelidande att iaktta. I avgörandet *Skadan på kulturbyggnaden* NJA 2023 s. 193 fastställde Högsta domstolen vad som krävs för att ett skadeståndsanspråk ska vara framställt mot den försäkrade, dvs. vad som krävs för att en preskriptionsfrist enligt villkor som regleras av 8:20 tredje stycket FAL ska börja löpa. Högsta domstolen klargjorde också förhållandet mellan olika slags frister som den skadelidande har att iaktta.

2. Avgörandet

I målet hade fastighetsägare anlitat en entreprenör för takarbeten på en kulturhistoriskt värdefull fastighet. I samband med takarbetena uppkom skada på fastigheten. Ansvar för skadan täcktes av entreprenörens ansvarsförsäkring. I september 2015 hävdade fastighetsägarna avtalet på grund av fel och dröjsmål i entreprenaden. I hävningskriften angav fastighetsägarna att de skulle återkomma med krav på ersättning för merkostnader och annat skadestånd. I december 2015 inleddes en tvist mellan parterna och i maj 2016 meddelades tredskodom enligt vilken entreprenören ålades skadeståndsskyldighet. Strax före det, i april 2016, hade

fastighetsägarna anmält kravet till entreprenörens ansvarsförsäkringsgivare, som hade avvisat det på grund av att direktkravs rätt saknades. I november 2016 försattes entreprenören i konkurs med följd att fastighetsägarna fick en direktkravs rätt mot ansvarsförsäkringsgivaren. I slutet av november 2016 framställde fastighetsägarna på nytt ett krav mot försäkringsgivaren. Försäkringsgivaren avvisade då kravet på grund av att det inkommit för sent; enligt villkoren skulle skadeståndskrav anmälas till bolaget snarast, och om skadeståndskravet inte hade anmälts inom ett år efter det att den som vill nyttja försäkringen mottagit kravet, skulle försäkringsgivaren vara fri från ersättningsskyldighet.

Tingsrätten hänvisade till fastighetsägarnas skrift i september 2015 där de redogjort för hur de såg på bristerna i entreprenadarbetet och fört fram att de skulle komma att framställa ett skadeståndskrav. Tingsrätten fann mot bakgrund av *Behandlingsskadan* NJA 2005 s. 843 att den skriften var tillräcklig för att det ska gå att säga att fastighetsägarna riktat ett skadeståndskrav mot entreprenören. Börjedatumet för fristen var alltså, enligt tingsrätten, den 16 september 2015. Eftersom något krav inte var framställt mot försäkringsbolaget inom den utsatta fristen hade preklusion inträtt.

Hovrätten konstaterade att Högsta domstolen i NJA 2017 s. 601 klargjort att den skadelidande i princip är bunden av den preklusionsfrist som avtalats mellan den försäkrade och försäkringsbolaget. Hovrätten behandlade sedan frågan om när ett skadeståndskrav ska anses ha framställts mot den försäkrade. Entreprenören ska i villkorens mening ha erhållit ett skadeståndskrav. Det åligger vidare försäkringsgivaren att föra bevisning om tidpunkten för när den skadelidande framställt sitt krav. Hovrätten konstaterade att skrivelsen i grunden utgjorde ett bestridande av betalningsansvar för genomfört arbete på grund av brister i detta. I skrivelsen nämndes inga belopp och i skrivelsen framställdes inga konkreta krav mot entreprenören. Däri angavs endast att fastighetsägarna avsåg att återkomma med ett krav. Även vittnesmål talade för att skrivelsen skulle uppfattas på detta sätt. Försäkringsgivaren hade därför inte visat att fristen hade börjat löpa i samband med skrivelsen i september 2015, och preklusion hade därmed inte inträtt.

Högsta domstolen inledde domskälen med att beskriva relationen mellan parterna. Försäkringsgivaren hade meddelat en ansvarsförsäkring vilket innebär att försäkringsgivaren inte bara är skyldig att utbetala ersättning, utan även att utreda försäkringsfall i förhållande till den skadelidande. Den skadelidande har en direktkravs rätt till försäkringsersättning vid den försäkrades konkurs. Av *Cremonas ansvarsförsäkring* NJA 2017 s. 601 framgår att direktkravs rätten är en i förhållande till den försäkrades rätt härledd rätt.

Högsta domstolen övergick sedan till att redogöra för preskriptionsreglerna. 8:20 tredje stycket FAL medger att preskriptionsfristen förkortas genom avtal. I avtal får föreskrivas att den som gör gällande anspråk på ersättning måste anmäla detta inom en viss frist, som inte får vara kortare än ett år från tidpunkten

för försäkringsfallet. Görs inte någon sådan anmälan går rätten till försäkringskydd förlorad.

I efterföljande avsnitt adresserade Högsta domstolen kraven på olika typer av underrättelser vid direktkrav. Preskriptionslagen innehåller regler om preskription av skadeståndsfordringar. 5 § PreskL reglerar preskriptionsavbrott. Den skadelidande måste för skadevållaren göra klart att han eller hon har ett anspråk. Anmälan av försäkringsfall regleras i 7:2 och 8:19 FAL. Anmälan av försäkringsfall medför att försäkringsgivaren har en skyldighet att agera. För att avbryta fristen enligt 8:20 tredje stycket FAL krävs att den som gör gällande anspråk på försäkringsersättning anmäler detta till försäkringsgivaren inom viss tid. En anmälan om försäkringsfall anses i allmänhet uppfylla det som krävs av en anmälan om försäkringsskydd. Högsta domstolen fastställde att det inte kan uppställas någon en gång för alla gällande princip för hur preciserad en underrättelse i försäkringssammanhang måste vara. Frågan måste prövas med utgångspunkt i de försäkringsrättsliga bestämmelser och avtalsvillkor som ska tillämpas och de syften som dessa regler ska tillgodose, snarare än i vad som allmänt gäller vid preskriptionsavbrott.

I det aktuella fallet hade parterna överenskommit om särskilda regler för anmälan av skada till försäkringsgivaren. Villkoret får ses mot bakgrund av att försäkringen ska kunna aktiveras så snart det föreligger omständigheter som tyder på att en skadereglering kommer att bli nödvändig. Enligt villkorets ordalydelse är det först när den försäkrade fått ett ”skadeståndskrav” som detta ska anmälas till försäkringsgivaren. Kravet ska, enligt Högsta domstolen, ha framförts till den försäkrade på ett tydligt sätt för att ettårsfristen ska börja löpa. Villkoret medför inte att kravet ska vara bestämt till beloppet, men den skadelidandes framställan måste ha innefattat en uttrycklig begäran om att den försäkrade ska betala ersättning. Det aktuella brevet från fastighetsägarna till entreprenören ansågs inte innefatta ett sådant skadeståndskrav i försäkringsvillkorets mening. Brevet aktualiserade ingen anmälningsskyldighet till försäkringsgivaren. Anspråket var inte preskriberat.

3. Direktkravskontexten

En liknande situation som det aktuella var för handen i avgörandet *Cremonas ansvarsförsäkring* NJA 2017 s. 601. Det var där fråga om ett liknande preskriptionsvillkor och omständigheterna i det avgörandet påminde om omständigheterna i det aktuella fallet i så måtto att när den skadelidande (direktkravsställaren) efter den försäkrades konkurs framställde ett direktkrav mot försäkringsbolaget möttes denne av invändningen att kravet var preskriberat enligt ett försäkringsvillkor. Frågan i NJA 2017 s. 601 var om villkoret kunde åberopas också mot en direktkravsställare, eller om 8:20 tredje stycket FAL utgjorde ett

hinder härför. Högsta domstolen fastställde att den skadelidandes direktkravs rätt mot en ansvarsförsäkringsgivare är accessorisk med den försäkrades rätt till försäkringsersättning. Om en rätt till ersättning är preskriberad i förhållande till den försäkrade, så är också rätten till ersättning preskriberad i förhållande till direktkravsställaren. Detta gäller även när direktkravsrätten har uppkommit på grund av den försäkrades konkurs – alltså en situation där den skadelidande åtnjutit särskilt starkt skydd redan sedan 1927 års FAL.¹

8:20 tredje stycket FAL stadgar att försäkringsbolaget i försäkringsavtalet får föreskriva att ”den som gör gällande anspråk” på försäkringsersättning måste anmäla detta inom en viss tid som inte får vara kortare än ett år. Avgörandet NJA 2017 s. 601 innebär att formuleringen ”den som gör gällande anspråk” inte inbegriper en direktkravsställare. Tioårspreskriptionsregeln i 7:4/8:20 första stycket FAL har en liknande systematik. Även vid tioårspreskription är alltså direktkravsställarens anspråk accessoriskt med den försäkrades rätt.

En praktisk konsekvens av NJA 2017 s. 601 är att rätten till ersättning kan vara preskriberad redan när den skadelidandes direktkravs rätt inträder. En skadelidande kan med en sådan reglering hamna i en besvärlig situation. Om skada inträffar, och den skadelidande befarar att skadevållaren inte kommer att utbetala skadeståndet eller ens anmäla skadeståndskravet till försäkringsbolaget, kan denne inte själv anmäla skadan till ansvarsförsäkringsgivaren, eftersom direktkravs rätt vid den tidpunkten saknas. Vid konkursen, när direktkravs rätt inträder, kan det vara för sent att anmäla kravet till försäkringsbolaget. Annorlunda uttryckt innebär NJA 2017 s. 601 att FAL tillåter att försäkringsbolagen uppställer villkor som kan göra den skadelidandes direktkravs rätt vid konkurs illusorisk. Denna konsekvens lyftes också fram av de skiljaktiga justitieråden i 2017 års avgörande.²

4. Terminologin

En direktkravsställare har flera olika anmälningsfrister att beakta. I rättspraxis, försäkringsvillkor och litteratur, råder dessutom en viss begreppsförvirring, där fristen att framställa ett ersättningsanspråk inom ett år ibland benämns som en *preklusionsfrist*.³ Försäkringsavtalslagen innehåller en preklusionsfrist i 8:20

¹ För en mer utförlig analys av NJA 2017 s. 601 se van der Sluijs, Hur slår villkor om anmälan av ersättningsanspråk mot den skadelidandes direktkravs rätt vid ansvarsförsäkring?, i Bengtsson m.fl., Uppsatser om ansvarsbegränsande försäkringsvillkor, Jure (2022).

² Se vidare a.a. s. 204 ff.

³ Se vidare Bertil Bengtsson, Försäkringsavtalsrätt (2022) s. 458. Exempel från rättspraxis är exempelvis Solna tingsrätts dom 2011-05-10, mål nr T 4885-11, Hovrätten för Västra Sveriges dom 2019-12-05, mål nr T 4481-18 eller Svea hovrätts dom 2021-12-20, mål nr T 9971-19. Även i det aktuella fallet beskrevs fristen som en preklusionsfrist.

andra stycket FAL; försäkringsbolaget får *skriftligen förelägga* den försäkrade att *väcka talan* inom en viss tid. Högsta domstolen noterar denna begrepps- bildning men gör det klart att det som avses i 8:20 tredje stycket FAL är en *preskriptionsfrist*.

Det framgår inte av avgörandet vad Högsta domstolen egentligen menar med ”preklusion”. Att begreppet innefattar det fall när en part förelägger en annan part att väcka talan inom en viss frist, vid äventyr av rättsförlust, är vedertaget. Likaså när en borgenär enligt lagen (1981:131) om kallelse på okända borgenärer offentligen anmodar borgenärer att anmäla sin fordran. Eller kan man tänka sig att begreppet innefattar alla fall när en borgenär i ett meddelande särskilt riktat till en borgenär ålägger denne en viss frist?

5. Förhållandet mellan de olika fristerna

Samtliga anmälningsfrister har tre moment; fristens utgångspunkt, fristens längd, samt avbrott av fristen. Momenten kan fastställas i lagstiftning, avtalsvillkor eller rättspraxis. När det gäller relationen mellan alla dessa regler gör Högsta domstolen det viktiga uttalandet i punkten 21, där det fastställs att det inte kan ”*uppställas någon en gång för alla gällande princip för hur preciserad en underrättelse i försäkringssammanhang måste vara. Frågan får prövas med utgångspunkt i de försäkringsrättsliga bestämmelser och avtalsvillkor som ska tillämpas och de syften som dessa regler ska tillgodose, snarare än i vad som allmänt gäller om preskriptionsavbrott*”.

Om fristen avbryts genom att talan väcks (dvs. den i FAL uppställda tio- årspreskriptionen, sexmånaderspreskriptionen samt preklusionsfristen) uppstår inga svårigheter med att bedöma om och när en frist har avbrutits. Övriga frister avbryts dock genom olika typer av *meddelanden* från den som framställer ett anspråk. Meddelanden kan vara mer eller mindre tydliga och konkreta – oavsett om de är skriftliga eller muntliga. Förhållandet mellan anmälan av *försäkringsfall* i 7:2 FAL och anmälan av *ersättningsanspråk* i villkor enligt 8:20 tredje stycket FAL var föremål för prövning i *Kioskförsäkringen* NJA 2019 s. 136. Högsta domstolen fann att det i och för sig kan finnas situationer när en anmälan av försäkringsfall inte innehåller tillräckligt med uppgifter för att försäkringsgivaren ska kunna bedöma om det är ett ersättningsanspråk som framställs, och det är upp till försäkringstagaren att klargöra detta. Högsta domstolen fann att försäkringsfall och ersättningsanspråk i *allmänhet* anmäls till försäkringsgivaren vid ett och samma tillfälle.⁴ Högsta domstolen ställer alltså ett ganska lågt krav på tydlighet och konkretion på meddelandet för att dessa bägge anmäl-

⁴ Se Birger Nydrén, Anspråkslös skadeanmälan, i Andersson m.fl., Uppsatser om försäkringsrättsliga regler och principer, Jure (2018) s. 186 ff.

ningsfristerna ska brytas. Av *Behandlingsskadan* NJA 2005 s. 843 framgår att det för avbrott av skadeståndspreskriptionsfristen bör vara tillräckligt att den skadelidande anger ett huvudsakligt händelseförlopp och klargör att hon eller han har ett anspråk till följd av detta. Inte heller avseende avbrytande av skadeståndspreskription uppställer Högsta domstolen alltså något skarpt tydlighetskrav. Sammantaget ger dessa bägge fall intrycket att det på *preskriptionsavbrytande meddelanden* i rättspraxis inte uppställs några skarpa tydlighetskrav.

Det viktiga uttalandet i punkt 21 tycks avse vad som gäller vid *preskriptionsavbrott* (se slutet på sista meningen). Uttalandet är lite förvirrande, eftersom den fråga som är föremål för prövning i det aktuella fallet gäller hur man ska bedöma ett meddelande som utgör en *utgångspunkt* för en frist. Punkt 21 har rubriken *Vad som krävs av underrättelser får avgöras i varje enskilt fall*, vilket gör att avgörandet måste tolkas så att uttalandet i punkt 21 inte gäller bara meddelanden som bryter frister, utan också meddelanden som *startar* frister. I det aktuella fallet konstaterar Högsta domstolen att fristen enligt försäkringsavtalets ordalydelse börjar löpa först när den försäkrade har fått ett ”skadeståndskrav”. Vidare fastställs att ett krav om skadestånd måste ha framförts på ett för den försäkrade *tydligt* sätt för att den ettåriga anmälningstiden ska börja löpa. Konsekvensen av avgörandet är att det för preskriptionsfristens *utgångspunkt* uppställs ett ganska skarpt tydlighetskrav på meddelandet.

Ett försäkringsvillkor om förkortad preskription enligt 8:20 tredje stycket FAL är mycket vanligt förekommande i företagsförsäkringsavtal. När villkoret är tillämpligt på egendomsförsäkring, som exempelvis brandförsäkring eller inbrottsförsäkring, uppstår normalt inga problem med att fastställa när den förkortade preskriptionsfristen börjar löpa.

Det aktuella avgörandet gällde ansvarsförsäkring. *Försäkrat intresse* vid ansvarsförsäkring är den försäkrades skadeståndsskyldighet, och inte själva skadan. *Försäkringsfall* vid ansvarsförsäkring är den skadelidandes skadeståndskrav mot den försäkrade.⁵ Vid ansvarsförsäkring utgörs alltså själva försäkringsfallet av ett meddelande från den skadelidande till skadevållaren – nämligen det som innebär att ett skadeståndskrav framställs mot den försäkrade. Eftersom försäkrat intresse vid ansvarsförsäkring är ett ansvar, och inte en skada, *avgränsas ansvarsförsäkringsavtalet i tiden* enligt olika principer, som inom branschen brukar benämnas ”triggers”. Ansvarsförsäkringsavtalet avgränsas sålunda i tiden till den skada som orsakats inom försäkringstiden, eller inträffat under försäkringstiden, eller upptäckts under försäkringstiden, eller till skada som anmälts till den försäkrade under försäkringstiden (en s.k. claims made-trigger).

Typiskt sett täcker ansvarsförsäkring inte skadestånd på grund av avtalsbrott. Det finns dock ansvarsförsäkringar som täcker sådana risker och i så fall aktualiseras även allmänna kontraktsrättsliga regler mellan skadevållaren och den skadelidande. En allmän kontraktsrättslig princip är att den som på grund av

⁵ Prop. 2012/13:168 s. 59, Bertil Bengtsson, Försäkringsavtalsrätt (2022) s. 401.

avtalsbrott vill göra en kontraktuell påföljd gällande, har att *reklamera* detta inom en viss frist. Om den skadelidande underlåter att reklamera felet eller dröjsmålet kan rätt till påföljd, inbegripet rätt till skadestånd, bortfalla.⁶

Det sagda innebär att ett och samma meddelande från en skadelidande till en skadeståndsskyldig ansvarsförsäkrad får betydelse i flera olika avseenden i ansvarsförsäkringsförhållandet. Ett och samma meddelande från en skadelidande till en försäkrad kan

1. ”trigga en ansvarsförsäkring” (förutsatt att det är fråga om en s.k. claims made-försäkring),
2. utgöra reklamation,
3. utgöra utgångspunkt för tioårspreskriptionsfristen i 7:4/8:20 första stycket FAL samt
4. utgöra utgångspunkt för den förkortade preskriptionsfristen enligt 8:20 tredje stycket FAL.

Det aktuella avgörandet innebär att det för fristen enligt punkten 4 uppställs ett tydlighetskrav, men vad gäller för de övriga fristerna? Det finns inget svenskt prejudikat som fastställer vilket konkretionskrav som ska ställas på ett meddelande för att en claims made-försäkring ska triggas (dvs. punkt 1 ovan).⁷ I svensk rättspraxis uppställs alltså inget tydlighetskrav på ett sådant meddelande. I den praktiska skaderegleringen uppstår ibland frågan hur pass tydligt ett meddelande ska vara för att trigga ett visst försäkringsavtal. I villkorspraxis hanteras den frågan genom att claims made-försäkringar typiskt sett innehåller en rätt för en försäkringstagare att *notifiera* oklara fall inom försäkringstiden. Om ett anspråk konkretiseras efter det att försäkringstiden löpt ut, innebär notifieringen att ansvarsförsäkringen täcker denna skada.⁸

I fråga om reklamation har den som vill göra ett avtalsbrott gällande att meddela motparten om i vilket avseende avtalsbrott föreligger, men utan några större krav på precision.⁹ I många situationer krävs endast en s.k. neutral reklamation. I andra situationer krävs att det framställs ett anspråk, men beträffande skadestånd behöver anspråket inte ange något belopp, utan endast att ersättning begärs.¹⁰

⁶ Se t.ex. Ramberg & Ramberg, Allmän avtalsrätt (2022) s. 266, Hellner m.fl., Speciell avtalsrätt II, Kontraktsrätt (2019) s. 135.

⁷ Däremot finns ett norskt avgörande, Rt 1996.1, se Jessika van der Sluijs, Försäkringsfall och täckningsprinciperna, i Andersson m.fl., Uppsatser om skadeståndsansvar och ansvarsförsäkring, Jure (2012) s. 264 f.

⁸ Se van der Sluijs, a.a. s. 268 ff.

⁹ Se NJA 2007 s. 35, NJA 1992 s. 728 och NJA 2007 s. 909.

¹⁰ Se Johnny Herre, Något om reklamationsplikten vid köp av varor och tjänster, i Festskrift till Gertrud Lennander (2010) s. 120 f., Johannes Marszalek, Reklamationsplikt vid fel i utförd överlåtelsebesiktning, JT 2013–14 s. 895 f. med hänvisningar.

Möjligen kan man tänka sig att detta avgörande får vägledande betydelse även för när tioårspreskriptionsfristen i 7:4/8:20 första stycket FAL ska börja löpa vid ansvarsförsäkring (dvs. punkt 3 ovan). Av motiven till 7:4 FAL framgår att vid ansvarsförsäkring är utgångspunkten för tioårsfristen när skadeståndsanspråket riktades mot den försäkrade. Tioårsfristens utgångspunkt är alltså densamma som den som normalt stipuleras i preskriptionsvillkoren enligt 8:20 tredje stycket FAL. Båda preskriptionsfristerna har samma syfte, och det är därför troligt att det tydlighetskrav som uppställts i det aktuella fallet kommer att gälla även för det meddelande (från den skadelidande till skadevållaren) som utgör utgångspunkt för tioårspreskriptionsfristen enligt 7:4/8:20 första stycket FAL.

Det sagda innebär att det tydlighetskrav som uppställs av Högsta domstolen träffar meddelanden som utgör utgångspunkt för preskriptionsfristen enligt 8:20 tredje stycket FAL samt (troligtvis även) tioårspreskriptionsfristen enligt 7:4 FAL/8:20 första stycket FAL, men inte övriga meddelanden. Vid ansvarsförsäkring betyder det att situationen kan uppstå att ett och samma meddelande kan vara tillräckligt konkret för att bryta skadeståndspreskriptionsfristen och duga som reklamation, samtidigt som det inte är tillräckligt konkret för att en försäkringspreskriptionsfrist ska börja löpa. En tydlighetsregel, gemensam för alla slags frister, hade i och för sig varit en enkel regel. Men mot bakgrund av att olika meddelanden har olika funktioner får vi nog vara tacksamma för den av Högsta domstolen uppställda regeln som innebär att vad som krävs av underrettelser får avgöras i varje enskilt fall.

6. Avslutande kommentarer

Avgörandet gäller tolkningen av ett försäkringsvillkor som finns i de flesta kommersiella ansvarsförsäkringar. Det är därför välkommet att Högsta domstolen har preciserat rättsläget i detta avseende. För att fristen ska börja löpa uppställs ett *tydlighetskrav* på meddelandet. Avgörandet mildrar också konsekvenserna av den lite olyckliga utgången av *Cremonas ansvarsförsäkring* NJA 2017 s. 601, som innebar att en direktkravs rätt vid konkurs i praktiken kan göras illusorisk genom villkoren. Tydlighetskravet som uppställs kan kanske få effekten att den skadevållare som tar emot meddelandet faktiskt kommer till skott och anmäler detta till sin försäkringsgivare.

Högsta domstolen fastställer att det *inte kan uppställas någon en gång för alla gällande princip* för hur preciserad en underrättelse i försäkringsssammanhang måste vara, utan det måste bedömas från fall till fall. Det betyder att vad som fastställts avseende det aktuella preskriptionsvillkoret inte direkt träffar andra frister. Preskriptionsreglerna i 7:4 och 8:20 FAL fick nya lydelse den 1 januari 2015. Tidigare gällde en kortare frist (tre år) som började löpa på ett

annat sätt (kännedom om att anspråket kunde göras gällande).¹¹ Den nuvarande tioårspreskriptionsregeln har alltså i skrivande stund varit i kraft i mindre än tio år, vilket borde betyda att diverse frågor om tioårspreskription ännu inte dykt upp i domstolarna. Vi får väl se hur det hela utvecklar sig, men avgörandet NJA 2023 s. 193 kommer att kunna tjäna som god vägledning om frågan blir aktuell.

Jessika van der Sluijs

¹¹ Se Ds 2011:10 samt prop. 2012/13:168.